

MEMBRES DEL JURAT 2n PREMI DE POESIA VILA DE CAMBRILS.

- **Sra. Carmen Quintana**, regidora d'Ensenyament de l'Ajuntament de Cambrils.
- **Sra. Lluïsa Rom**, regidora de Benestar Social de l'Ajuntament de Cambrils.
- **Sr. Robert Benaiges**, regidor de l'Ajuntament de Cambrils i poeta
- **Dr. Pere Navarro**, professor Titular del Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili.
- **Sra. Montserrat Vidiella**, professora de llengua catalana i literatura de l'IES Jaume I de Salou
- **Sra. Rosa Comes**, poeta.

Secretària,

- Secretària **Sra. Gemma Massagué**, Cap del Departament de Cultura de l'Ajuntament de Cambrils.

OBRA GUANYADORA: **LA PELL DEL RECORD**, de Jordi Pla Planas (Figueres)

“Les línies de la vida són diverses,
com els camins i els confins de les serres”
(Carles Riba: Versions de Hölderlin)

És subtil i evanescent el nostre record d'aquells dies,
com darrere d'un vidre entelat que la mà transfigura,
i els nostres ulls opacs confegeixen escenes de llums
de mil colors, com les flors de Cézanne o els blues de Ray Charles.
El crit rebel, el cant compromès i la sang que esclatava
a les venes i al cor de vint anys, enemics de la mort,
ara s'agleven lliscant per la pell que el temps ha endurit.
De fosc tornàvem a casa amb l'enorme ressò d'uns passos
colpint l'empedrat del levític carrer. La gent dormia
a redós de les rònegues pedres amb tels d'humitat.
L'endemà mesuràvem els versos turgents de Cernuda,
i l'erotisme exquisit – tan pur!—de Salvat Papasseit.
Eren endreça del nostre juí a l'encalç del somni.
La lluita, l'amor i el verb ardit ens trenaven els dies,
i les nits s'abillaven de flames i estels amb cançons...

Lluny d'Argos

“Suborna, doncs, ocells i branques
Que no facin brogit,
I el sol que crema al cel, apressa'l
Perquè vingui la nit”

W.H Auden (Vint-i-set poemes, tr de S.Oliva)

Hera, com s'immola en tu, gresol fecund
frèvol el temps suspès que l'instant retorna!
Com mormol de l'aire – setembre immatur—
reverbera, lasciu, i esmicola murs
de prenyat silenci. Panteixa amb ofec
el record i escura amb delit el teu pou,
Hera, que hi heura ni rou poden heure.

Hera, com arboró, eunuc, la teva absència
i en faig fona ardent que fendeix la tenebra
de nits abissals on titil·len espurnes
d'ulls i d'un gest, esvanívol miratge!

Orb del teu esguard, tentinejo en el somni.
Hera, com amara l'amor l'horabaixa!

MENCIÓ: **RESTAURANT VORA LA PLATJA**, Raimond Aguiló i Bartolomé (Reus)

T'ensenyaré i et distrauré i et faré triar les cartes
i els menús, i els vins, i les aigües
i les singladures de la llum,
damunt estovalles brodades blanques
i el gust de sal de les petxines amb closca
de perles encetades, en els pits nus i alliberats
de carícies salades.

T'ensenyaré la suau picantor de l'allioli
amb arròs o bacallà,
de nit, servit amb safata d'estrelles
i pentagrames de ceta les mans,
i plats blaus il·luminats de porcellana
amb tomàquets i ginesteres i albadès
i amors crescuts a l'altar banda de les aigües.

T'ensenyaré l'àcida llimona del lluç al forn
d'una platja calenta, ardent de tot el foc del món,
i el tast del vi blanc, estès i amarat
dins el mar enlluernat dels raigs del sol
llampant les veles noves
i cosint d'un extrem de la botavara
el dinar del diumenge a l'ànima.

T'ensenyaré un restaurant vora la platja,
i un mòbil de mar amb un retrat exacte
a la sina de l'estiu embolicat amb estovalles
de pètals i esquenes nues
i pells brunes i gerros de roses,
i un suau crit de gavines enamorades
festejant les sobres de les postres.

Des del llindar del finestral del restaurant t'ensenyaré
quan beviem i vèiem espurnes solitàries
en platges quasi desertes de tardors emmidonades
en copes de cristall, cortinatges d'escumes
i horitzons enlairats a la riba dels somnis,
viatjant amb la goleta tot dinant,
d'una platja solitària
i un mar encetat amb copa de cava.

T'ensenyaré la platja, encesa, descoberta i amagada.

MENCIÓ: **RETRET NOCTURN**, Montserrat Bastons Garcia (Barcelona)

Si només podem viure la vida una vegada,
i cada instant ens insta a treure'n gran profit
ja que el temps mai no para com el mar infinit
d'esborrar noms, castells i qualsevol petjada-;

si la mort és el vespre que no albira albada,
el vesper governat per l'ombra i per l'oblit,
si el cel és sols un lloc poblat per un seguit
de núvols, llamps i trons, i una lluna estelada,

si reguanyar el passat mai no ens és permès,
si hem d'acatar el fat i tornar-nos no-res,
¿com és que aquesta nit tan nítida i serena

els meus dits no amoixen la teva flonja esquena,
els meus llavis no besen els teus llavis vivaços,
com és que avui m'adormo sense cenyir-te en braços?